

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 kwietnia 2014 roku powód (...)Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od E. Z. kwoty 2.839,20 złotych wraz z odsetkami umownymi obliczonymi od kwoty 1991,26 zł wynoszącymi czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, od dnia 21 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania wynikającego z zawartej umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty kredytowej (k.3).

Postanowieniem z dnia 19 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze VI Nc-e stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2014 roku (data prezentaty) pełnomocnik powoda złożył pozew na urzędowym formularzu wraz z dokumentami potwierdzającymi umocowanie do działania w imieniu powoda, podtrzymując jednocześnie żądanie pozwu w całości (pismo k. 11).

Na rozprawie w dniu 2 października 2014 roku pozwana E. Z. uznała powództwo w całości, informując przy tym, iż aktualnie utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 3900,00 zł netto, podjęła także pracę dodatkową, obciążona jest również innymi zadłużeniami i ma na swoim utrzymaniu małoletniego syna.

(protokół rozprawy k.55)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2006 roku pozwana E. Z. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...)Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...). Na jej podstawie Bank udzielił pozwanej limitu kredytowego do kwoty 2.000,00 złotych. Nadto, celem umożliwienia korzystania z limitu kredytowego strony zawarły umowę o wydania i korzystanie z karty kredytowej VISA SILVER Nr (...).

(dowód: umowa z załącznikami, k. 19-23, regulamin oraz tabele opłat stanowiące integralną część umowy, k. 32-37, lista operacji na rachunku karty, k. 24-31)

Pozwana nie dotrzymała warunków określonych w zawartej umowie, a w związku z brakiem wymaganej spłaty minimalnej za okres co najmniej 2 miesięcy, pismem z dnia 08 stycznia 2014 roku (...)Bank S.A. wypowiedział pozwanej umowę o limit kredytowy i kartę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.684,51 złotych z tytułu zadłużenia w spłacie kredytu (1991,26 zł z tytułu kapitału, 278,19 zł z tytułu odsetek i 415,06 zł z tytułu opłat i prowizji). Bank zaznaczył, że w przypadku nie dokonania wpłaty w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszego wezwania wystawi bankowy tytuł egzekucyjny i zwróci się do sądu o nadanie klauzuli wykonalności temu tytułowi.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 39)

W dniu 20 marca 2014 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku, wskazujący wysokość zadłużenia na ten dzień na kwotę 2839,20 zł.

(wyciąg – k. 38)

Pozwana do dnia zamknięcia rozprawy nie uiściła wskazanej kwoty.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Powód dochodził od pozwanej roszczenia z tytułu nieuregulowania przez nią zobowiązania wynikającego z umowy o przyznanie limitu i wydania karty kredytowej.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Powyższy przepis na gruncie prawa procesowego znajduje odzwierciedlenie w treści art. 232 k.p.c., zgodnie z treścią którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. To zatem strony powinny wskazać sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń, a ocena przydatności wskazanego przez strony należy już do sądu. Ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku. Jednocześnie należy wskazać, iż stosownie do treści art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

W niniejszej sprawie z jednej strony powód przedstawił dowody na poparcie swych twierdzeń, z drugiej zaś pozwana przedstawionych dowodów nie zakwestionowała, a co więcej – uznała dochodzone przez powoda roszczenie.

Nie budziło wątpliwości Sądu, iż strony były związane umową o przyznanie limitu kredytowego i karty, która została wypowiedziana przez powódkę wskutek nie uiszczenia przez pozwaną wymaganych należności określonych w umowie. W ocenie Sądu powód, dochodząc od pozwanej zapłaty kwoty 2839,20 zł z tytułu umowy limitu kredytowego, w należyty sposób wykazał zasadność przedmiotowego roszczenia. Dokumentacja złożona w toku postępowania przed Sądem nie budzi wątpliwości co do istnienia i wysokości zapłaty dochodzonej pozwem kwoty. Na okoliczność istnienia i wysokości dochodzonej kwoty powód przedstawił umowę z dnia 6 października 2008 r. wraz z załącznikami, zestawienie operacji związanych z przyznaną pozwanej kartą, regulamin, wypowiedzenie umowy i wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. Przedstawiony przez powoda dowód w postaci wyciągu z ksiąg banku został sporządzony zgodnie z wymogami przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe – podpisany przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku (na tę okoliczność przedstawiono odpowiednie pełnomocnictwo) i opatrzony pieczęcią banku, wprowadzie w sporze z konsumentem (za którego należało uznać pozwaną) nie stanowi dowodu z dokumentu urzędowego, ale jest z pewnością dokumentem prywatnym, którego wiarygodności pozwana nie zakwestionowała i w ocenie Sądu może stanowić i stanowi – obok innych przedstawionych dokumentów – dowód na okoliczność wysokości zobowiązania pozwanej, faktu jego wymagalności oraz daty wymagalności roszczenia odsetkowego.

Należy zauważyć, iż stosownie do treści art. 359 § 2¹ i § 2² k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne. Niewątpliwie pozwana nie dokonała zapłaty wymagalnych należności w określonym w umowie terminie, dlatego też zasadnym było dochodzenie przez powódkę odsetek umownych za opóźnienie w spełnieniu przez nią świadczenia, które nie przekraczają odsetek maksymalnych.

Niewątpliwie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miało przyznanie podczas rozprawy przez pozwaną okoliczności faktycznych ujętych w pozwie i uznanie dochodzonego roszczenia. E. Z. nie kwestionowała zasadności wniesionego przeciwko niej powództwa, jednocześnie nie przedstawiła również dowodów z których wynikałoby, że należność została przez nią spłacona, ani nie wykazała, iż powódka nieprawidłowo wywiązała się z umowy. Pozwana przyznała, że nie była w stanie spłacić terminowo należności z uwagi na ciężką sytuację materialną wywołaną koniecznością spłaty zaciągniętego kredytu hipotecznego oraz bieżących zobowiązań związanych z utrzymaniem swoim i małoletniego syna.

Zgodnie z treścią art. 213 par. 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, których to okoliczności Sąd w niniejszej sprawie się nie dopatrył.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał zasadność powództwa, opierając swoje rozstrzygnięcie na zawartej przez strony umowie, stanowiącej źródło zobowiązania pozwanej, w zw. z art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądził od pozwanej na rzecz powoda, który wygrał proces w całości, kwotę 146,52 zł. Na kwotę tą złożyła się kwota 100 zł jako opłata od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 29,52 zł tytułem opłaty notarialnej.